

Като скиталъ изъ Балкана, Манго срещналъ страшенъ звѣрь — едра, рунтава мечана — и отъ страхъ едва поделъ:

— Добъръ день, сестрице мила, дойдохъ да те видя днесъ!

— Правъ си, Манго, зарадъ мойта сила имамъ тая честь.

— Честь ти правятъ зная, мецо, животнитѣ тукъ отъ вѣкъ. Но азъ пратенъ съмъ при тебе отъ културния човѣкъ!

— Туй, култура, пъкъ какво е?

— Нищо друго, освенъ умъ!

— Силата е, Манго, мое сръдство изъ гора и друмъ.

— Та затуй при тебе ида, Мецо, моля, да простишъ, и, ако те не обидя, чуй ме, па ще си решишъ! — Отъ селото съмъ изпратенъ да направиме съюзъ и да

станемъ вѣчни братя! Нѣма що да се боишъ! Ти съсъ твойта сила, мечко, и съ умъ човѣшки днесъ, вѣрвай ми, ще крачимъ вѣчно отъ прогресъ къмто прогресъ!

— Манго, въ тозъ Балканъ тежи ми... Нищо, че съмъ тука съ власть! — Почитъ искамъ, злато, име. Съгласявамъ се съ васъ!

— Знакъ на дружба е верига, прикачена на уста. Тѣй въ селото ще пристигнемъ и ще видишъ радостта!

И мечкарьтъ вързалъ здраво мечката отъ тозъ Балканъ, и съ тояга той лукаво стигналъ селския мегданъ.

— Трѣпни, Мецо! Свѣтъ пристига!

— Манго! Ти си подла тварь!...

— Трѣпни, Мецо, трѣпни, мила, ти си мечка, азъ мечкарь!

Василь Дунавски

